

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 162/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 97/2014 z 27. apríla 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžr 113/2016 z 22. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 S 97/2014 z 27. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžr 113/2016 z 22. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala na krajskom súde žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov č. OU-BB-OOP4-2014/043312-6 zo 7. marca 2014 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“). Sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia okresného úradu, ale aj rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Žiar nad Hronom (ďalej len „obvodný úrad“) č. 2012/00009/222 z 27. augusta 2012 (ďalej len „rozhodnutie obvodného úradu“).

Krajský súd napadnutým rozhodnutím krajského súdu rozhodol tak, že v prvom výroku zastavil konanie v časti preskúmania zákonnosti rozhodnutia obvodného úradu a v druhom výroku žalobu v časti preskúmania zákonnosti rozhodnutia okresného úradu zamietol. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie.

O podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd a v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu potvrdil napadnuté rozhodnutie krajského súdu.

2.1 Ústavný súd zistil, že na krajskom súde sa už viedlo konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia obvodného úradu pod sp. zn. 24 S 66/2013, ktoré bolo zastavené z dôvodu, že sťažovateľka napadla žalobou rozhodnutie, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, pretože proti nemu bolo možné podať opravný prostriedok. Následne sťažovateľka podala odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 24 S 66/2013 z 11. októbra 2013 a najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 1 Sžr 225/2013 z 24. februára 2015 v znení jeho opravných uznesení z 2. októbra 2015 a 3. mája 2016 (ďalej len „predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu“) toto rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu vyriešilo právoplatne otázku vecnej príslušnosti správneho orgánu pre konanie v predmetnej veci a *„Podľa v nich uvedeného právneho názoru Najvyššieho súdu SR správnou žalobou napadnuté rozhodnutie je neexistentné (nulitné), pretože príslušným správnym orgánom na vydanie napadnutého rozhodnutia je Správa katastra Žiar nad Hronom (a na jeho preskúmanie Katastrálny úrad Banská Bystrica) a nie obvodný pozemkový úrad Žiar nad Hronom (a na jeho preskúmanie nie žalovaný)...*“. Sťažovateľka ďalej z predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu dôvodí, že obvodný úrad, ktorý vydal prvostupňové správne rozhodnutie, nebol na jeho vydanie oprávnený. Najvyššiemu súdu sťažovateľka vyčíta, že sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s predchádzajúcim rozhodnutím najvyššieho súdu a *„... opätovne posudzoval otázku vecnej príslušnosti správneho orgánu dňa 22.11.2018 a v rozpore s predchádzajúcimi rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR (t. j. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 225/2013 z 24. februára 2015 v znení jeho opravných uznesení z 2. októbra 2015 a 3. mája 2016, pozn.) a jeho právnym názorom vyslovil, že vecne príslušným je Obvodný pozemkový úrad Žiar nad Hronom.“* Sťažovateľka zastáva názor, že *„... v tej istej veci sa už vo vzťahu k rozhodujúcej právnej otázke právoplatne rozhodlo, pretože jednoduchou komparáciou rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Sžr/225/2013 zo dňa 24.2.2015, zo dňa 2.10.2015 a zo dňa 3.5.2016 so sťažnosťou napadnutým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č.k. 8Sžr/113/2016 zo dňa 22.11.2018 je nespochybniteľné, že rozhodnutie odvolacieho*

súdu (a ani jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie) nerešpektuje právoplatné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR I Sžr/225/2013“.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„... o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok v zmysle článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 47 Charty práv Európskej únie rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 8Sžr/l 13/2016 ako aj rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 27.4.2016, sp. zn. 23S/97/2014 a aby uvedené rozsudky zrušil a vec vrátil príslušnému všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov konania v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktoré v súčasnosti pozostávajú z trov za právne zastúpenie advokátom vo výške 415,51 € (2 úkony á 163,33 € + 2 x paušál á 9,80 € + DPH20%).“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018

Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc.

10. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

15. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

III.

Právne hodnotenie ústavného súdu

16. Sťažovateľka je v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

17. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou v petite sťažnosti uvedeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a čl. 47 charty (bod 1 tohto uznesenia).

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. Uvedené rovnako platí aj pre čl. 36 ods. 1 listiny (III. ÚS 66/2018).

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd a právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhala využitím jej dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

22. V danom prípade tak mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok poskytnutý jej zákonom na ochranu jej základných práv. Proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu mohla sťažovateľka podať odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu odmieta

podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

23. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 472/2019).

24. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny

prípád (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997) (II. ÚS 229/2018).

25. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí podľa posúdenia ústavného súdu primerane a jasne posúdil sťažovateľkou vytýkanú vecnú nepríslušnosť, keď uviedol:

„V súvislosti s odvolacou námietkou žalobkyne ohľadom nerešpektovania právneho názoru obsiahnutého v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp zn. ISžr/225/2013, podľa ktorej v prejednávanej veci mala v správnom konaní konať a rozhodovať Správa katastra Žiar nad Hronom a nie Obvodný pozemkový úrad Žiar nad Hronom, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z., podľa ktorého na účely konania sa katastrálne územia členia na katastrálne územia, v ktorých: a/ operát pozemkového katastra sa zjednotil s operátom pozemkovej knihy,

b/ operát pozemkového katastra sa nezjednotil s operátom pozemkovej knihy, ale údaje v nich uvedené možno identifikovať,

c/ operát pozemkového katastra sa nezjednotil s operátom pozemkovej knihy a údaje v nich uvedené nemožno identifikovať,

d/ operát vyhotovený na základe komasácie nepotvrdil súd, ale účastníci komasačného konania vstúpili do držby,

e/ operát pozemkovej knihy nie je k dispozícii.

Vecne príslušným správnym orgánom na konanie (ďalej len „správny orgán“) v katastrálnych územiach:

a/ uvedených v odseku 1 písm. a/ a b/ je katastrálny úrad.

b/ uvedených v odseku 1 písm. c/ až e/ je pozemkový úrad.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že katastrálne územie [REDAKOVANÉ] bolo pre účely registra obnovenej evidencie pozemkov zaradené pod „C“ podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 180/1995 Z. z., keď operát pozemkového katastra sa nezjednotil s operátom pozemkovej knihy a údaje v nich uvedené nemožno identifikovať - zákres nehnuteľností v pozemkovoknižných mapách sa nedá identifikovať so zákresom nehnuteľností v mapách pozemkového katastra. Vzhľadom na uvedené preto správne vo veci konal a rozhodoval v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 180/1995 Z. z. v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 180/1995 Z. z. ako príslušný správny

orgán Obvodný pozemkový úrad v Žiari nad Hronom. Neobstojí preto uvedená odvolacia námietka žalobkyne.“

26. Najvyšší súd riadne preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu a konštatoval, že „... argumentácia žalobkyne nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd v časti zamietol jej žalobu a v časti zastavil konanie. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.“.

26.1 Ústavný súd preto poukazuje aj na názor krajského súdu v relevantných častiach napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že sťažovateľka podala obvodnému úradu námietky proti údajom registra obnovenej evidencie pozemkov (celkovo išlo o sedemnást' odvolacích námietok, pozn.). Sťažovateľka namietala okrem iného aj nedostatok vecnej príslušnosti obvodného úradu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu uviedol: „*Obvodný pozemkový úrad Žiar nad Hronom k jednotlivým námietkam žalobkyne vo svojom rozhodnutí uviedol, že v zmysle zákona č. 180/1995 Z.z. bol na základe uznesenia Vlády SR č. 854 zo dňa 02.12.1998 schválený harmonogram, v zmysle ktorého bol orgánom príslušným na konanie podľa § 3 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. orgán miestnej štátnej správy na úseku pozemkových úprav, t.j. Okresný úrad, Odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Žiari nad Hronom, neskôr Obvodný pozemkový úrad v Žiari nad Hronom.*“ Obvodný úrad zamietol námietky sťažovateľky a okresný úrad rozhodnutie obvodného úradu potvrdil. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej dôvodí: „*Žalovaný rozhodoval opakovane o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu, ktorým boli jej námietky zamietnuté. Žalovaný opakovane rozhodoval o odvolaní na základe rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/61/2012-2017 zo dňa 06.02.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.12.2013 a vykonateľnosť dňa 10.12.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžr/2,3/2013 zo dňa 17.9.2013. Až po právoplatnosti tohto rozsudku mohol žalovaný opakovane začať konať o odvolaní podanom žalobkyňou.*

Od právoplatnosti predmetného rozsudku do vydania žalobou napadnutého rozhodnutia č. OU-BB-OOP4-2014/043312-6 zo dňa 7.3.2014 uplynula doba 3 mesiace, ktorú súd považuje za primeranú na rozhodnutie o podanom odvolaní.“

Ústavný súd sa preto vlastnou činnosťou oboznámil aj s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 S 61/2012 zo 6. februára 2013, v ktorom: „Krajský súd si vyžiadal vo veci námietky vecnej príslušnosti stanovisko Správy katastra v Žiari nad Hronom ohľadne rozčlenenia kat. územia v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. Listom zo dňa 10.12.2012 (č.l. 98 spisu 23S/61/2012) správa katastra oznámila súdu, že kat. územie J. bolo pre účely konania ROEP zaradené podľa § 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 180/1995 Z.z., t.j. že operát pozemkového katastra sa nezjednotil s operátom pozemkovej knihy a údaje v nich uvedené nemožno identifikovať. Na základe uvedeného oznámenia s poukazom aj na ustanovenie § 3 ods. 1 písm. c/ a § 3 ods. 2 písm. a/ zákona č. 180/1995 Z.z. je zrejmé, že vecne príslušným správnym orgánom na dané konanie bol žalovaný II. ako príslušný pozemkový úrad.“ V tomto konaní na strane žalovaného II vystupoval obvodný úrad. Obdobne uzatvára aj najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 4 Sžr 2/2013 zo 17. septembra 2013 „Obsah odvolania žalobkyne v obsahovej forme s odkazom na judikatúru a skutkové súvislosti, ktoré bezprostredne nie sú vo vzťahu k obsahu preskúmaného rozhodnutia zodpovedá obsahu žaloby, s ktorou sa krajský súd vo vyššie citovaných dôvodoch svojho rozsudku dostatočne vysporiadal. Je nepochybné, že podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zák. č. 180/1995 Z. z. vecne príslušným správnym orgánom na konanie o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim podľa § 1 a nasl. zák. č. 180/1995 Z.z. je pozemkový úrad, tak ako to uviedol krajský súd.“.

26.2 Krajský súd v relevantných častiach napadnutého rozhodnutia krajského súdu (str. 10 a 11 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu) predovšetkým uviedol:

«Žalobkyňa hlavne namieta: 1. Žalovaný rozhodol o jej námietkach dva roky po schválení ROEP. 2. Nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu, že žalovaný neakceptoval námietky žalobkyne voči ZRPŠ, ktoré riadne nevybavil. 3. Bolo povinnosťou žalovaného uznať jej vlastníctvo a nie jej námietky zamietnuť s poukazom na absenciu formálnej listiny (prídelová listina). 4. Žalovaný vychádzal pri rozhodovaní z nedostatočne zisteného skutkového stavu (konštatovanie o neexistencii prídelových listín).

Ad1. Táto námietka žalobkyne nie je dôvodná. Žalovaný rozhodoval opakovane o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu, ktorým boli jej námietky zamietnuté. Žalovaný opakovane rozhodoval o odvolaní na základe rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/61/2012-2017 zo dňa 06.02.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.12.2013 a vykonateľnosť dňa 10.12.2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžr/2,3/2013 zo dňa 17.9.2013. Až po právoplatnosti tohto rozsudku mohol žalovaný opakovane začať konať o odvolaní podanom žalobkyňou. Od právoplatnosti predmetného rozsudku do vydania žalobou napadnutého rozhodnutia č. OU-BB-OOP4-2014/043312-6 zo dňa 7.3.2014 uplynula doba 3 mesiace, ktorú súd považuje za primeranú na rozhodnutie o podanom odvolaní.

Ad2. Ani táto námietka nie je dôvodná. Zjednodušený register pôvodného stavu (ZRPŠ) bol zapísaný do katastra nehnuteľností a vydané rozhodnutie má právne účinky. Navyiac táto námietka nesúvisí nijako s preskúmaným rozhodnutím žalovaného č. OU-BB-OOP4-2014/043312-6 zo dňa 7.3.2014. Ak žalobkyňa nachádza vady konania o ZRPŠ, tieto mohla uplatniť v inom konaní.

Ad3. Táto námietka takisto nie je dôvodná. V správnom spise sa nenachádza prídelová listina, ani výmer na predmetné parcely, teda žiaden relevantný doklad preukazujúci vlastníctvo prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam. Takúto listinu nepredložila ani samotná žalobkyňa, čo v podstate potvrdzuje svojim tvrdením, že „prídelové listiny sa našli na skrini v JRD“ resp., že „Štátny archív Kremnica svojim listom č. N zn. 98/00412 zo dňa 02.10.1998 im túto zaslal, čo predom mnou sústavne a vedome zatajujú a preto nemám možnosť im ju predložiť“.

Ad4. Taktiež táto námietka nie je dôvodná. Súd preskúmaním rozhodnutia a postupu žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nezistil pochybenia a nezákonnosti. Oba správne orgány jasným spôsobom v dôvodoch svojich rozhodnutí reagovali na námietky žalobkyne. Žalobkyňa aj podľa názoru súdu spája zmätočne konanie o ROEP s konaním o reštitúcii a už právoplatné konanie o ZRPŠ, čo ju vedie k nesprávnemu konštatovaniu o nedostatočnom zistení skutkového stavu.»

26.3 Krajský súd v napadnutom rozhodnutí krajského súdu uzatvára, že námietky vznesené sťažovateľkou nepovažoval za dôvodné a nezistil také vady v konaní, na ktoré by musel prihliadnúť *ex offico*, preto žalobu v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia

okresného úradu ako nedôvodnú zamietol. V časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia obvodného úradu konanie zastavil z dôvodu prekážky *res iudicata* (bod 2.1 tohto uznesenia).

26.4 Ústavný súd sa oboznámil aj s obsahom predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľka na viacerých miestach podanej ústavnej sťažnosti poukazuje (bod 3 tohto uznesenia). V relevantnej časti odôvodnenia predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu je uvedená: *„Preto Najvyšší súd musí konštatovať, že žalobou napadnuté rozhodnutie, ktoré vydal Obvodný pozemkový úrad v Žiari nad Hronom, nie je prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu, voči ktorému je prípustné odvolanie, o ktorom rozhoduje katastrálny úrad ako správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správneho orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 58 ods. 1 správneho poriadku).“* Ďalej najvyšší súd argumentuje: *„Toto rozhodnutie teda nie je preskúmateľné v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, pretože nespĺňa predpoklad uvedený v ustanovení § 247 ods. 2 OSP, teda že nejde o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Až právoplatné rozhodnutie o odvolaní vydané katastrálnym úradom je preskúmateľné súdom na základe žaloby.“*

Sťažovateľka navrhla opravu predchádzajúceho rozhodnutia a okrem iného žiadala *„aj doplnenie písmena, teda spresnenie označenia zákonného ustanovenia, pričom toto spresnenie zohľadňuje miestnu príslušnosť správneho orgánu, no v opravnom uznesení toto doplnené nebolo. Dôvodila, že uvedenú skutočnosť dnes zneužíva Okresný úrad Žiar nad Hronom tvrdením, že operát pozemkového katastra sa nezjednotil s operátom pozemkovej knihy a údaje v nich uvedené nemožno identifikovať.“*. Námietke sťažovateľky nebolo vyhovené z dôvodu, že *„... v navrhovanej oprave nejde o opravu chyby v písaní a počítaní, ani o inú zrejmu nesprávnosť. Doplnenie žiadané žalobkyňou nie je takouto chybou a vyhovením návrhu by sa podstata uznesenia a jeho dôvody nijako nezmenili. Argumenty správneho orgánu uvádzané žalobkyňou v návrhu, kvôli ktorým sa domáha opravy, nemožno spájať s neuvedením konkrétneho písmena v inak správne označenom zákonom ustanovení.“*

27. Nad rámec už uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka už z iných konaní, ktoré iniciovala, mohla zistiť a overiť správnosť vecnej príslušnosti správneho orgánu v predmetnej veci (bod 25, 26.1 tohto uznesenia). Sťažovateľka napriek jasne určenej vecnej príslušnosti [aj subsumovaním veci pod konkrétne písmeno zákonného ustanovenia § 3 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov] iniciovala ďalšie konania, v ktorým namieta v podstate tú istú skutočnosť. Vzhľadom na uvedené však nie je možné akceptovať tvrdenia sťažovateľky a neobstojí jej argumentácia ani v konaní pred ústavným súdom.

28. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu nevzhladol nedostatky, ktoré by ho oprávňovali na vyslovenie záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (I. ÚS 95/2019).

30. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné uvedenú časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 charty napadnutým rozhodnutím krajského súdu a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

31. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu

z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení práva sťažovateľky zaručeného ustanoveniami dohovoru – osobitne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu (obdobne I. ÚS 248/2019, I. ÚS 1/2020).

32. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 charty ústavný súd posudzoval aplikovateľnosť charty na vec sťažovateľky.

33. Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie.

34. Podľa čl. 52 ods. 7 charty súdy únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.

35. Z citovaných článkov charty vyplýva, že čl. 47 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte, ktoré boli 14. decembra 2007 publikované pod 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) (Wachauf, rozsudok z 13. 6. 1989, C-5/88, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925; rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493). Súdny dvor potvrdil túto judikatúru týmto spôsobom: „Navyše, je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (Kjell Karlsson a i., rozsudok z 13. 4. 2000, C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37).

36. Podľa názoru ústavného súdu, prihliadajúc na citované ustanovenia charty, ako aj na vysvetlivky k charte ako nástroj výkladu, je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. Z citovaných ustanovení charty totiž vyplýva, že charta sa v prvom rade vzťahuje na inštitúcie a orgány únie. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva únie (obdobne II. ÚS 142/2019, I. ÚS 182/2019).

37. Z uvedeného vyplýva, že v prípade sťažovateľky, ktorá sa obrátila na súd, aby rozhodol o jej veci na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchýliť od práva únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025).

38. Vzhľadom na už uvedené je potrebné aj v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti (bod 3 tohto uznesenia) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu